

MESTNO GLEDALIŠČE JESENICE - Sezona 1954-55

Gledališki list 8

Janko Gregorc: MELODIJE SRCA

MESTNO GLEDALIŠČE JESENICE

SEZONA 1954-55

GLEDALIŠKI LIST 8

V petek 13. maja 1955 ob 19.30 uri

Premiera

V nedeljo 15. maja 1955 ob 19.30 uri

MELODIJE SRCA

Opereta v treh dejanjih

Glasba: JANKO GREGORC

Besedilo: HINKO STEPANČIČ

Dirigent: RADO KLEČ

Režija: JOŽE TOMAŽIČ

Scena: JOŽE BEDIC

Plesne točke: METKA RAVNIKOVA

Zborovodja: POLDE ULAGA

in SLAVKO NOVAK

O s e b e :

Amalija Mirtič, vdova	Elza Cegnarjeva
Silva, njena hči	Pavla Klečeva
Vera, njena nečakinja	Alma Jeramova
Anda, Silvina kolegica	Slava Maroševičeva
Katja, Silvina kolegica	Jožica Kolblnova
Marija Barilič, vdova iz Trsta	Stanka Geršakova
Marijan, njen sin, operetni tenor	Vlado Rotar
Zvonko, Marijanov tajnik	Tine Rant
Striček, Anton Arnič, vodja „Noblese“	Franjo Stibilj
Gizela, modna risarka pri „Noblese“	Tatjana Gostiševa
Viktor, sluga pri „Noblese“	Marijan Stare
Milavski, baron	Bojan Čebulj
Marjana, sobarica v hotelu na Bledu	Lidija Lajnerjeva
Marijan, piccolo v hotelu na Bledu	Janez Kavčič
Natakar v hotelu na Bledu	Andrej Kosem
Radio tenor v hotelu na Bledu	Tine Rant
Napovedovalec Radia Ljubljana	Franci Pogačnik
Teobald, svak Marije Barilič	France Cegnar
Ala Barilič, njegova žena	Marjanca Čebuljeva
1. novinar na Bledu	Lado Nikolavčič
2. novinar na Bledu	Srečko Mlinarič

Gostje pri „Noblese“, gostje hotela na Bledu, plesalka nogometaš, gorenjski fantje

Cesta pod Rožnikom v Ljubljani; tam stanuje profesor glasbe Janko Gregorc, znani skladatelj še bolj znane opere „Melodije srca“, „Erike“, „Ljubezen naj živi“, „Princeska in zmaj, itd. Zdaj je cvetoči maj, takrat pa, ko sem ga obiskal, je bila mrzla zima; drevje in grmičevje v mesnem parku Tivoliju je nosilo zimsko cvetje — ivje.

Pomladansko zelenilo in pisano cvetje, takrat pa kristalasto ivje in zimski mraz. Mraz je bil tudi v sprejemnici komponista, toda srca so ogrevale prečpe melodije.

Njegova gostoljubna žena nama je postavila na mizo steklenico zdravilnega domačega žganja, da bi naju ne zeblo in mrazilo v nezakurjenem glasbenem salonu.

Ozrem se po njem; čipkaste zavese so zastirale ledene rože na oknih; po stenah visi nekaj z umetniškim okusom izbranih slik; dalje lep klavir (ki ima že kar svojo zgodovino!) in na njem kup not; blizu na steni vise v šopu zbrani in izbrani raznobarvni svileni trakovi z vencev in šopkov — z daril raznih premier in predstav njegovih glasbenih del.

„Tovariš Gregorc! Gotovo ste že uganili, zakaj in po kaj sem prišel!“ sem pričel pravi razgovor, nekoliko negotov, kajti skladatelj doslej še ni dal dokončnega odgovora, ali bo dovolil našemu gledališču uprizoriti svojo opereto „Melodije srca“ in če bo posodil ves notni material.

„Tam je že vse pripravljeno!“ je odgovoril v smehu in pokazal na kup notnih zvezkov na klavirju. Misli sem vam že poslati, a sem pričakoval, da se kdo osebno zglaši pri meni; saj boste razumeli, notni material je zelo dragocen in ne bi rad, da bi se kje izgubilo kot se mi je izgubil ves notni material za mojo opereto „Ljubezen naj živi“ — prav na Jesenicah.“

Začudil sem se, kako je to mogoče, a že je nadaljeval: „Na jeseniškem sokoškem odru so uprizarjali pred drugo svetovno vojno operete, celo zelo zahtevne; na prošnjo sem dal odboru originalno partituro. Krstna predstava je bila tik pred fašističnim napadom na bivšo Jugoslavijo leta 1941; ves notni material je ostal v Sokolskem domu, kjer je bil izgubljen. (Kot pripovedujejo, so nemški fašisti izpraznili Sokolski dom, vse pohištvo z inventarjem vred pa zažgali, zgorela je med drugim tudi izvirna in edina partitura za opereto „Ljubezen naj živi“).

„Ali si niste doma obdržali vsaj prvih zapiskov melodij, skiciranih skladb, baletov?“ sem ga povprašal.

„Nič! — Težko, zelo težko je komponirati iste melodije in glasbene motive še enkrat, vdrugič! Kar je bilo vrženo na notni papir, ostane na njem; v drugič skorajda ni mogoče iztrgati iz srca iste melodije. Skladanje je stvar umetniškega navdiha in srca! — Le dveh glasbenih motivov, oziroma melodij sem se spomnil in ti sta v opereti „Melodije srca“, ki je doživela svoj krst v ljubljanski Operi in dosegla ogromen uspeh — 30 predstav v eni sami operni sezoni!“

Vstal je in mehko pobožal svilene trakove, z zlatih in srebrnih lovorjevih vencev, daril ob krstni uprizoritvi; iz predala je nato po-

tegnil kar cel kup fotografskih posnetkov ter izrezke iz takratnih časopisnih ocen, ki so vse zelo laskave. Zdajci je ves oživel, ko je našel med njimi oceno svoje mladinske spevoigre „Desetnica“.

Tudi mladinska spevoigra „Desetnica“ ima svojo usodo, samo obratno; po uprizoritvah v ljubljanski Operi je pokojni prijatelj Fran Lipah (saj ste ga poznali z gledaliških desk!) pobral vse vloge svojega besedila, da ga bo predelal, izboljšal ter ga izpopolnil s svojim finim humorjem; često sem mu pričoval ter ga prosil, naj besedilo skonča ter mi ga ponovno izroči. Do tega pa nikoli ni prišlo in tudi v zapuščeni Lipahovi ni sledu o besedilu „Desetnice“. — Morda bi Vi napisali novo besedilo? Pevski parti so zelo melodiozni in ljubki!

In že je sedel za klavirjem, zaigral in tiho zapel... „Prav tako iščem besedilo za novo opereto... Ali ne bi napisali kaj vedrega in veselega, saj je opereta tudi umetnost!“

Pritrdil sem mu: „Kot mlad dijaček v Mariboru sem zelo rad zahajal v opereto in preko komične „Prodane neveste“ sem se dokopal do resne opere; zdaj pa zelo rad poslušam in gledam opere; to je ena razvojna pot v glasbeno, operno umetnost.“

Vrnil se je, natočil šilce žganja ter zopet sedel. Z velikim zadovoljstvom in zadoščenjem mi je pokazal dopis: radio Ljubljana in Koper, Zagreb in Beograd bodo z operno zasedbo in orkestrom Slovenske filharmonije posneli glasbeni del operete „Melodije srca“ na magnetofonski trak in plošče.

„Po ljubljanski uprizoritvi pred leti je niso uprizarjali doma.“ „Poznal sem njegove čustvene pomisleke za to. „Kaj pa drugod?“

„V inozemstvu, predvsem v Ameriki, jo igrajo številna operetna gledališča; seveda so jo amerikanizirali, opremili razkošno, bogato; uvodno modno revijo v začetku prvega dejanja so raztegnili tako, da samo ta traja celo uro, ponekod pa kar dve uri! Tam pač iz umetnosti naredo trgovsko reklamo, propagando za velike modne trgovske hiše. Baje so vsi zelo zadovoljni: lastniki operetno-revijskih gledališč in trgovskih velemagazinov, pa tudi gledalci... Umetnost pa ne sme postati dekla zasebne trgovine, čeprav je znano načelo raznih direktorjev gledališč, da se denar, vržen skozi okno, vrne skozi glavna vrata gledališča!“ — Razgovor je bil s tem končan.

V tem je Gregorčeva žena prinesla črno kavo, nato pa skrbno zavila ves notni material.

In že je zabrnel telefon: profesorja Gregorca kličejo na gimnazijo. Krepko sva si stisnila desnico. Povabil sem ga, da nas obišče, ko bo opereta „Melodije srca“ prišla na jeseniški oder, ker bo to tretja Gregorčeva opereta na Jesenicah.

Jože Tomažič

VEČERNA ZARJA - TANGO

SILVA: Ptički so zaspani,
rosa na poljani
boža nežni cvet
diven je širni svet,
v mrak je že odet...
Vsi smo zdaj veseli,
dan smo preživeli,
lahko brez skrbi,
mirno zapreš trudne oči...
Sonce tam z daljave
nežne še pozdrave
nam pošilja v dar,
zarje obliva žar,
prav vsako stvar...
Saj večerna zarja,
bajni svet otvarja,
tajni svet srca.
Zarja, ko vstane, nove romane,
vživajo srca vsa...

Zlato žari večerna zarja,
hladna prihaja noč...
Naše srce močnejše udarja,
saj noč ima čarobno moč...

ZVONKO: V te plave oči, da se ozrem,
dovolj je meni le enkrat samo
potem lahko vam že povem,
da bije srce močno!

VERA: Pardon, gospod, pomota je,
poglejte bolje še enkrat oči,
rujava njih lepota je,
a plava res ni!

ZVONKO: Joj, zares, to je dokaz,
da v meni nekaj se močno budi,
da vaš me zmešal je obraz,
da v prsih srce gori

VERA: Pardon, gospod, pomota je,
srce tak hitro se zares ne vžge,
če pravi fant od fare ste,
ubogajte me!

OBA: "Mirno počakaj in solz ne pretakaj!"

VERA: Ljubezén skriva se prav na dnu srca!
Zvesto počakam, nič solz ne pretakam!

ZVONKO: O, srce! Verno čakalo bo te!“(;))

II.: Kako bi vam povedal to,
poljubil vas bi le enkrat samo,
pozabil koj na ves bi svet,
če smel bi le vas objet!

VERA: Pardon, gospod, pomota je,
kravato ste dobili že, kajne?
Sedaj pa kar zahtevate
še moje srce!

ZVONKO: Košček le, majhen košček le,
kadar strelja Amor zgubi mlado dekle srce!
Košček le, majhen košček le,
srečno moje bo srce zares!

VERA: Ne, ne, ne, samo košček ne,
če vas bom ljubila, ce'lo dala bom srce!
Ne, ne, ne, majhen košček ne,
darovala bom celo srce!

(Sledi ples. Po plesu zbežita v ozadje. Zvonko se vrne sam ter išče zavoj s kravato).

STRICEK: V gledališče gremo vsi nocoj,
v ložo vas povabim, kar z menoj!
Jutri zopet sem nazaj.

VIKTOR: Ze zopet sem nazaj,
tu velik bo direndaj!

VERA: Spet zapel božanski bo tenor!

VIKTOR: Bo zaplesal nam baletni zbor!

STRICEK: Jutri zopet vsak vesel,
bo zgodaj za delo prijel!

DEKLETA: V gledališče gremo vsi nocoj!
V ložo gremo radi kar s teboj!
Jutri zopet sem nazaj,
že zopet sem nazaj,
tu velik bo direndaj!

VERA: Spet zapel božanski bo tenor.

VIKTOR: Bo tenor — bo zaplesal nam baletni zbor.

STRICEK: Plesni zbor.

VSI: Jutri zopet vsak bo rad sem prišel,
bo zgodaj za delo prijel!

- STRICEK: Kdor ves dan se muči in skrbi,
Rad zvečer se v gledališču razvedri,
rad zahaja v opereto in balet,
- VIKTOR: Kjer izbran je cvet
lepih deklet!
- VSI: Kdor ves dan se muči pridno in skrbi,
rad zvečer se v gledališču razvedri,
melodija sladka še potem zveni,
ko brez skrbi lahko sladko zaspi!
- STRICEK: Golobička
- OBA: Prva že zletela bo
- STRICEK: Fanta zalga
- OBA: za moža si vzela bo!
- STRICEK: Nama tudi
- OBA: zlati čas močno beži.
Škoda za vsak dan
saj zakonski stan,
vsak si želi!
Golobička, golobička, prva že zletela bo,
Fanta zalga, fanta zalga za moža si vzela bo!
Nama tudi zlati čas močno beži,
škoda za vsak dan, saj zakonski stan
vsak si želi!
(: Srčkana hišica mala
dom prijeten nam bo dala,
tam boš ti kraljevala,
tam boš ti doma!":)
- Stanovanje, stanovanje, vse lepo moderno bo,
stanovanje, stanovanje, zračno, sončno bo svetlo!
Pa centralna bo kurjava nas toplo ogrevala,
kuhinja na plin, vse iz chrom kovin,
vse bo svetlo!
Če bo kdaj nama treba kaj,
zibelke še so na prodaj,
zibelko novo kupil bom,
zibal še bom!
- VERA: Radovedni so ljudje
kadar vidijo dekle,
da kar brez gardedame v parku sama s fantom gre.
- ZVONKO: Radovedni so zelo,
da kako je neki to,
če v žilah mlada, zdrava, prava kri močno zavre!

- VERA: Saj je v starih časih blo
tudi vendar prav tako,
že Adam Evo v raju kar poljubljaj je gorko!
- OBA: A ta radovednost velika,
strašno jih muči in miška,
midva že znava to!
- VERA: Le pokaži mi kaj znaš,
Ali prakse kaj imaš,
na lice, čelo, usta mi poljubček lahko daš!
Vsi za pričo boste zdaj,
če je fantič vreden kaj,
če ne poslala bom ga zopet v prakso k vam nazaj!
- ZVONKO: Jaz pa eno ti povem,
da od tebe več ne grem
in prav vseeno mi je to, če prav je tem ljudem!
Saj moja boš vedno ostala,
moja boš ženka ti mala,
to lahko javno tu povem, ljudem prav vsem!
- Refrain:
- VERA: Fantič si samo moj!
- ZVONKO: Da, zares, samo tvoj!
- OBA: Saj oba srečna sva, prav iz dna srca!
- ZVONKO: Vsem povem na ves glas, da prišel je čas,
ko bo Zvonko hodil k Veri lahko v vas!

Izdaja Mestno gledališče Jesenice — Predstavnik Jagodic Stane —
Uredil Bojan Cebulj — Tisk Gorenjski tisk, Kranj — Naklada 200
izvodov.

SC
445/1954/1955

792(497.4 Jesenice)

127806897